

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 5 september 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro – Förordning (EU) nr 260/2012 – Det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) – Betalning genom autogirering – Artikel 9.2 – Betalningars tillgänglighet – Krav på bosättning”

I mål C-28/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 20 december 2017, som inkom till domstolen den 17 januari 2018, i målet

Verein für Konsumenteninformation

mot

Deutsche Bahn AG,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan (referent) samt domarna C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešić och I. Jarukaitis,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: enhetschefen D. Dittert,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 30 januari 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Verein für Konsumenteninformation, genom S. Langer, Rechtsanwalt,
 - Deutsche Bahn AG, genom C. Pöchhacker och L. Riede, Rechtsanwälte,
 - Europeiska kommissionen, genom H. Tserepa-Lacombe och T. Scharf, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 2 maj 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 9.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 2012, s. 22).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Verein für Konsumenteninformation (förening för information till konsumenter, nedan kallad "VKI") och Deutsche Bahn AG. Frågan i målet gäller att det inte är möjligt för resenärer som inte är bosatta i Tyskland att betala de biljetter som reserverats på företagets webbplats genom autogirering i euro enligt en gemensam standard för autogireringar fastställd på Europeiska unionens nivå (nedan kallad "Sepa").

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skäl 1, 6, 9, 10 och 32 i förordning nr 260/2012 har följande lydelse:

"(1) Att skapa en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro utan någon skillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl. I detta avseende syftar projektet med det gemensamma eurobetalningsområdet (nedan kallat *Sepa*) till att utveckla gemensamma unionsomfattande betaltjänster som ska ersätta de nuvarande nationella betaltjänsterna. Genom införandet av öppna gemensamma standarder, regler och förfaranden för betalning och en integrerad betalningshantering bör Sepa ge unionens konsumenter och företag säkra, konkurrensmässigt prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster i euro. Detta bör gälla för Sepa-betalningar inom och över nationella gränser, på samma grundläggande villkor och i enlighet med samma rättigheter och skyldigheter oavsett var de sker i unionen. ...

...

(6) Endast en snabb och omfattande övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar kommer att göra det möjligt att utnyttja alla fördelar med en integrerad betalningsmarknad, så att de höga kostnaderna för den samtidiga driften av såväl "äldre" instrument som Sepa-produkter kan avskaffas. Regler bör därför antas för genomförandet av alla betalningstransaktioner och autogireringstransaktioner i euro inom unionen. ...

...

(9) För att en betalning ska genomföras måste betalningsmottagarens betalkonto vara nåbart. För att främja ett framgångsrikt införande av unionsomfattande tjänster för betalning och autogirering bör därför ett närhetskrav inrättas inom hela unionen. För att förbättra transparensen är det dessutom lämpligt att konsolidera det kravet med närhetskravet för autogireringar som redan införts genom [Europaparlamentets och rådets] förordning (EG) nr 924/2009 [av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001 (EUT L 266, 2009, s. 11)] i en enda rättsakt. Alla betalningsmottagares betalkonton som är nåbara för en nationell betalning bör också vara nåbara via en unionsomfattande betalningsordning. Alla betalningsmottagares betalkonton som är nåbara för en nationell autogirering bör också vara nåbara via en unionsomfattande betalningsordning. Alla betalares betalkonton som är nåbara för en nationell autogirering bör också vara nåbara via en unionsomfattande autogireringsordning. Detta bör vara tillämpligt oberoende av huruvida en betaltjänstleverantör beslutar att delta i en viss betalnings- eller autogireringsordning eller inte.

(10) Teknisk interoperabilitet är en förutsättning för konkurrens. För att skapa en integrerad marknad för elektroniska eurobetalningssystem är det av avgörande vikt att hanteringen av betalningar och autogireringar inte störs av affärsregler eller tekniska hinder såsom obligatoriskt deltagande i mer än ett system för att genomföra gränsöverskridande betalningar. Betalningar och autogireringar bör utföras inom ramen för ett system vars grundläggande regler följs av betaltjänstleverantörer som utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna inom en majoritet av medlemsstaterna och utgör en övergripande majoritet av betaltjänstleverantörerna i unionen och vilka är desamma för såväl gränsöverskridande som för rent nationella betalnings- och autogireringstransaktioner. ...

...

(32) För att trygga ett omfattande allmänt stöd för Sepa är en hög nivå på skyddet av betalare av avgörande betydelse, särskilt för autogireringstransaktioner. Den nuvarande och enda paneuropeiska autogireringsordningen för konsumenter som utvecklats av EPC föreskriver en automatisk och ovillkorlig rätt till återbetalning av auktoriserade betalningstransaktioner under en period på åtta veckor från det datum då medlen debiterades, samtidigt som denna återbetalningsrätt är föremål för åtskilliga villkor enligt artiklarna 62 och 63 i [Europaparlamentets och rådets] direktiv 2007/64/EG [av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 2007, s. 1)]. Mot bakgrund av den rådande marknadssituationen och nödvändigheten att säkerställa en hög nivå på konsumentskyddet bör följderna av dessa bestämmelser bedömas i den rapport som kommissionen, i enlighet med artikel 87 i direktiv 2007/64/EG, senast den 1 november 2012 ska lägga fram inför Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och ECB, vid behov tillsammans med ett förslag till översyn.”

4 I artikel 1 i förordning nr 260/2012, med rubriken ”Syfte och tillämpningsområde”, föreskrivs följande i punkt 1:

”I denna förordning fastställs regler för betalnings- och autogireringstransaktioner i euro inom unionen där såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade inom unionen, eller där betalningstransaktionens enda betaltjänstleverantör är etablerad inom unionen.”

5 Artikel 2 i förordningen, med rubriken ”Definitioner”, har följande lydelse:

”I denna förordning avses med

...

2. *autogirering*: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens samtycke,

3. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om betalaren inte har något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder till en betalningsmottagares betalkonto,

4. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,

5. *betalkonto*: ett konto som innehas i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförande av betalningstransaktioner,

...

21. *medgivande*: uttryck för betalarens samtycke och godkännande gentemot betalningsmottagaren och (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren) gentemot betalarens betaltjänstleverantör att betalningsmottagaren har rätt att initiera en inkassering för att debitera betalarens specificerade betalkonto och att betalarens betaltjänstleverantör har rätt att följa dessa instruktioner,

...

26. *gränsöverskridande betalningstransaktion*: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i olika medlemsstater,

27. *nationell betalningstransaktion*: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i samma medlemsstat,

...”

6 I artikel 3 i nämnda förordning, med rubriken ”Nåbarhet”, föreskrivs följande i punkt 2:

”En betalares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell autogirering under en betalningsordning ska, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordnings regler, vara nåbar för autogireringar som initierats av en betalningsmottagare genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av unionens medlemsstater.”

7 I artikel 9 i samma förordning, som har rubriken ”Betalningars tillgänglighet”, anges i punkt 2 följande:

”En betalningsmottagare som tar emot en betalning eller använder en autogirering för att inkassera medel från en betalare som har ett betalkonto inom unionen ska inte specificera i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

8 VKI har i enlighet med österrikisk lagstiftning rätt att föra talan i frågor om konsumentskydd.

9 Deutsche Bahn är ett järnvägsföretag som har sitt säte i Berlin (Tyskland). Företaget har en webbplats där konsumenterna kan boka internationella tågresor. På detta sätt ingår Deutsche Bahn avtal med konsumenterna enligt sina allmänna transportvillkor.

10 Enligt en av klausulerna i dessa allmänna transportvillkor kan de biljetter som reserverats på Deutsche Bahns webbplats betalas med kreditkort, via PayPal, via direkt banköverföring eller via autogirering genom Sepa. Enligt denna klausul godtas sistnämnda betalningsmetod emellertid endast under förutsättning att flera villkor är uppfyllda. Det som krävs är att betalaren är bosatt i Tyskland, att betalaren samtycker till autogirering från ett konto i en bank eller en sparbank med säte i en stat som deltar i Sepa, att betalaren ålägger banken eller sparbanken att utföra autogireringen samt registrerar sig på Deutsche Bahns webbplats. För aktivering av autogirering genom Sepa krävs dessutom att betalaren ger sitt samtycke till att en kreditupplysning görs.

11 VKI väckte talan vid Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien, Österrike) och yrkade att Deutsche Bahn skulle förpliktas att upphöra med att använda nämnda klausul i sina avtal med konsumenterna. Som grund för sin talan anförde VKI att den aktuella klausulen, enligt vilken betalaren bland annat måste vara bosatt i Tyskland för att genomföra en betalning via autogirering

genom Sepa, strider mot artikel 9.2 i förordning nr 260/2012, eftersom å ena sidan en konsuments betalkonto i allmänhet finns i den medlemsstat där denne är bosatt och å andra sidan ålägger klausulen ytterligare en begränsning genom att betalaren måste öppna ett betalkonto i Tyskland.

- 12 Deutsche Bahn har för sin del gjort gällande att förordning nr 260/2012 syftar till att skydda betalningarna och inte betalarna, eftersom den riktar sig till betaltjänstleverantörerna. Förordningen ålägger inte betalningsmottagarna att erbjuda autogirering genom Sepa till samtliga konsumenter inom hela unionen. Konsumenterna förfogar dessutom över alternativa betalningsmetoder för att köpa biljetter på företagets webbplats. Under alla omständigheter är villkoret avseende konsumentens bosättning motiverat. Till skillnad från vad som gäller för andra betalningsordningar så lämnar betaltjänstleverantören vid systemet med autogirering inte någon garanti för betalningen i förhållande till betalningsmottagaren.
- 13 Genom ett avgörande av den 13 juli 2016 biföll Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien) VKI:s talan avseende konsumenter med bosättning i Österrike, efter att ha slagit fast att det aktuella villkoret stred mot artikel 9.2 i förordning nr 260/2012.
- 14 Avgörandet överklagades till Oberlandesgericht Wien (Regionala överdomstolen i Wien, Österrike), som genom dom av den 14 mars 2017 ändrade avgörandet och avslog VKI:s talan. Utgången i målet motiverades med att även om artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 i förhållande till betalarna och betalningsmottagarna säkerställer att de endast behöver ha ett betalkonto för att kunna göra nationella och gränsöverskridande betalningar genom autogiro, innebär förordningen inte någon skyldighet för betalningsmottagarna att i samtliga fall godta olika specifika betalningsinstrument för betalning av affärstransaktioner med konsumenter.
- 15 VKI överklagade domen till Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike). Denna domstol anser att eftersom det enligt artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 är förbjudet för betalare och betalningsmottagare att specificera i vilken medlemsstat betalkontot ska finnas, så riktar sig bestämmelsen inte till betaltjänstleverantörerna utan den är tillämplig på förhållandet mellan betalningsmottagare och betalare och syftar därigenom till att skydda de sistnämnda. Även om det är riktigt att denna bestämmelse, vid en bokstavstolkning, endast förbjuder att det ställs upp krav som pekar ut var ett betalkonto ska finnas, rent geografiskt, är det ändå så att den aktuella klausulen som utesluter autogirering genom Sepa när betalaren inte är bosatt i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt säte, skulle kunna strida mot denna bestämmelse eftersom en betalares betalkonto i allmänhet finns i den medlemsstat där denne är bosatt.
- 16 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 9.2 i förordning [nr 260/2012] tolkas på så sätt att det är förbjudet för betalningsmottagaren att vid betalning via autogirosystem genom Sepa kräva att betalaren ska vara bosatt i den medlemsstat där också betalningsmottagaren har sitt säte eller hemvist, när andra betalningssätt, till exempel kreditkort, också accepteras?”

Tolkningsfrågan

- 17 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i om artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 ska tolkas så att den utgör hinder mot en sådan avtalsklausul som den som är i fråga i det nationella målet, vilken utesluter betalning via autogirering genom Sepa, när betalaren inte är bosatt i samma medlemsstat som den där betalningsmottagaren har sitt säte.

- 18 Domstolen erinrar inledningsvis om att, såsom framgår av skäl 1 i förordning nr 260/2012, antogs förordningen inom ramen för införandet av Sepa, i syfte att införa gemensamma betalningstjänster i euro för de betalningar som är gemensamma för hela unionen för att ersätta de nationella betaltjänsterna.
- 19 Enligt artikel 1 i förordningen är syftet med förordningen att fastställa regler för betalnings- och autogireringstransaktioner i euro inom unionen när såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade inom unionen, eller där betalningstransaktionens enda betaltjänstleverantör är etablerad inom unionen.
- 20 Det framgår bland annat av skäl 1 och 6 i nämnda förordning att de tekniska och kommersiella krav som föreskrivs i förordningen ska tillämpas på nationella och gränsöverskridande betalningar som utförs inom ramen för Sepa enligt samma grundläggande villkor och i enlighet med samma rättigheter och skyldigheter, oavsett var de sker i unionen. Syftet är att säkerställa en fullständig övergång till överföringar och avgifter på unionsnivå och därigenom införa en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro, där det inte är någon skillnad mellan nationella betalningar och gränsöverskridande betalningar.
- 21 Det föreskrivs för detta ändamål i artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 att en betalningsmottagare som tar emot en betalning eller använder en autogirering för att inkassera medel från en betalare som har ett betalkonto inom unionen inte ska "specificera" i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3 i denna förordning. Begreppet "autogirering" definieras i artikel 2.2 i nämnda förordning som att det avser en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens samtycke.
- 22 Enligt artikel 3.2 i förordning nr 260/2012 ska en betalares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell autogirering, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordning, vara nåbar på samma sätt, vilket också framgår av skäl 9 i förordningen, för autogireringar som initieras av en betalningsmottagare via en unionsomfattande betalningsordning, genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat.
- 23 Det följer således av ordalydelsen i artikel 9.2 i förordning nr 260/2012, jämförd med artikel 3.2 i samma förordning, att det är förbjudet för mottagaren av en betalning via autogirering att kräva att betalarens konto ska finnas i en viss medlemsstat, när detta konto är tillgängligt för en nationell autogirering.
- 24 I detta fall är det ostridigt att om klausulen i målet vid den nationella domstolen innebär att betalaren måste vara bosatt i samma medlemsstat som den där betalningsmottagaren har sitt säte, det vill säga Tyskland, kräver den däremot inte att betalaren har ett betalkonto i en viss medlemsstat. En sådan klausul omfattas alltså inte uttryckligen av ordalydelsen i artikel 9.2 i förordning nr 260/2012.
- 25 Enligt domstolens fasta praxis ska dock vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 17 oktober 2018, Günter Hartmann Tabakvertrieb, C-425/17, EU:C:2018:830, punkt 18 och där angiven rättspraxis).
- 26 Det stämmer att förordning nr 260/2012, vilket det har erinrats om i punkterna 18–20 i denna dom, har som huvudsyfte att fastställa tekniska och affärsmässiga krav, bland annat vad gäller autogireringar, i syfte att införa gemensamma betaltjänster inom unionen.

- 27 Eftersom artikel 9.2 i förordningen uttryckligen avser det specifika förhållandet mellan betalaren och betalningsmottagaren, bidrar förordningen även till förverkligandet av målet att uppnå den höga nivå av konsumentskydd som är nödvändig för att, såsom framgår av skäl 32 i förordningen, säkerställa konsumenternas anslutning till Sepa.
- 28 Enligt denna bestämmelse är det nämligen möjligt att, i syfte att betala genom autogirering, använda sig av ett och samma betalkonto för samtliga transaktioner inom unionen, vilket innebär att de kostnader som följer av att ha flera betalkonton undviks vilket, såsom framgår av skäl 10 i förordning nr 260/2012, innebär att handelsregler inte hindrar konsumenterna från att, inom ramen för en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro, göra alla betalningar till konton som innehas av betalningsmottagare som är tjänsteleverantörer och belägna i andra medlemsstater.
- 29 Domstolen konstaterar att en klausul, som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken det har betydelse var betalaren är bosatt riskerar att vara till nackdel för konsumenter som inte har något betalkonto i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt säte. Det är nämligen ostridigt att konsumenter oftast har ett betalkonto i den medlemsstat där de är bosatta.
- 30 En sådan klausul innebär därför indirekt att den medlemsstat där betalkontot ska vara beläget, får effekter som är jämförbara med dem som följer av klausuler där en specifik medlemsstat anges.
- 31 I de flesta fall begränsar detta bosättningskrav nämligen möjligheten till betalning genom Sepa-autogirering till att omfatta endast de betalare som har ett betalkonto i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt säte. De betalare som har betalkonto i andra medlemsstater har således inte möjlighet att betala på detta sätt.
- 32 Klausulen innebär därigenom att detta betalningssätt i huvudsak är förbehållet nationella betalningstransaktioner i den mening som avses i artikel 2.27 i förordning nr 260/2012, det vill säga de betalningstransaktioner som utförs mellan en betalare och betalningsmottagare som var och en har ett betalkonto hos betaltjänstleverantörer i samma medlemsstat. Som en konsekvens av detta utesluts de flesta gränsöverskridande betalningstransaktioner som omfattar, i enlighet med artikel 2.26 i denna förordning, betaltjänstleverantörer med säte i olika medlemsstater.
- 33 Av detta följer att en klausul som den som är i fråga i det nationella målet kan påverka den ändamålsenliga verkan av artikel 9.2 i förordning nr 260/2012, eftersom den fråntar betalarna möjligheten att göra en autogirering från ett konto i den medlemsstat som de har valt. Denna klausul motverkar därför det mål som eftersträvas med denna bestämmelse, som det erinrats om i punkt 28 i denna dom, vilket är att förhindra att handelsregler påverkar införandet av en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro, såsom anges i skäl 1 i förordningen.
- 34 Det saknar i detta avseende betydelse att konsumenten kan använda alternativa betalningsmetoder. Om betalningsmottagarna i själva verket fortfarande har frihet att erbjuda eller att avstå från att erbjuda betalare att betala via autogireringar genom Sepa är det däremot så, i motsats till vad Deutsche Bahn har hävdad, att när de erbjuder en sådan möjlighet kan dessa betalningsmottagare inte påverka användningen av denna betalningsmetod med klausuler som åsidosätter den ändamålsenliga verkan av artikel 9.2 i förordning nr 260/2012.
- 35 Enligt Deutsche Bahn kan emellertid slutsatsen dras av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/302 av den 28 februari 2018 om åtgärder mot omotiverad geoblockering och andra former av diskriminering på grund av kunders nationalitet, bosättningsort eller etableringsort på den inre marknaden och om ändring av förordningarna (EG) nr 2006/2004 och (EU) 2017/2394 samt direktiv 2009/22/EG (EUT L 60 I, 2018, s. 1) att artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 inte avser ett sådant bosättningsvillkor som det är fråga om i det nationella målet.

- 36 Förutom att förordningen från sitt tillämpningsområde undantar sådana transporter som det är fråga om i det nationella målet och att förordningen inte blev tillämplig förrän den 3 december 2018, det vill säga efter de aktuella omständigheterna, är det tillräckligt att konstatera att förordning nr 2018/302, som specifikt rör geoblockering, helt saknar betydelse för tolkningen av artikel 9.2 i förordning nr 260/2012. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 39 i sitt förslag till avgörande, finns inte någon koppling mellan dessa båda förordningar.
- 37 Deutsche Bahn har även gjort gällande att ett krav på bosättning som det som är i fråga i det nationella målet är motiverat med hänsyn till behovet av att kontrollera betalarnas betalningsförmåga. Risken för missbruk och utebliven betalning är nämligen särskilt hög när, som i det aktuella målet, autogireringen sker direkt från betalaren till betalningsmottagaren utan någon medverkan från betaltjänstleverantören såvitt gäller den ena eller den andra. Under dessa förhållanden ska betalningsmottagaren själv bedöma risken för att kunden inte betalar.
- 38 Det ska emellertid uppmärksammas, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 46 och 47 i sitt förslag till avgörande, att det varken i artikel 9.2 förordning nr 260/2012 eller i någon annan bestämmelse i denna förordning föreskrivs ett undantag från villkoret enligt denna bestämmelse. Unionslagstiftaren har vid utformningen av bestämmelsen tagit tillräcklig hänsyn till de olika intressen som finns hos betalaren och betalningsmottagaren.
- 39 Under alla omständigheter finns det inget som hindrar en betalningsmottagare från att minska riskerna för missbruk eller utebliven betalning, såsom kommissionen angav vid förhandlingen, genom att till exempel säkerställa att en leverans eller tryckning av biljetter är möjlig först efter det att betalningsmottagaren fått bekräftelse på att betalning faktiskt har mottagits.
- 40 Mot denna bakgrund ska artikel 9.2 i förordning nr 260/2012 tolkas så, att den utgör hinder mot en sådan avtalsklausul som det är fråga om i målet vid den nationella domstolen, som utesluter en betalning via autogirering genom Sepa när betalaren inte är bosatt i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt säte.

Rättegångskostnader

- 41 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 9.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 ska tolkas så, att den utgör hinder mot en sådan avtalsklausul som det är fråga om i det nationella målet, som utesluter en betalning via autogirering genom Sepa när betalaren inte är bosatt i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt säte.

Underskrifter